

Ordføreren (Holstein): Hvad det ærede Medlem sidst sagde, er en fuldstændig tilstrækkelig Indrømmelse af, at hans Standpunkt ikke er holdbart; naar man er nødt til at gaa fra det samlede Budgets Summer til tre enkelte Paragrafer, og man maa sige, at paa disse forholder det sig, som jeg har sagt, saa har man derved givet en indirekte Indrømmelse af, at man ikke har Ret. Jeg har aldrig nogenstunde paastaet, at der paa de samme enkelte Paragrafer er bevilget Mere i Mar end i Fjor, det kunde ikke falde mig ind, men hvad jeg har sagt er, at den samlede Sum er højere i Mar end i Fjor. Hvad hans Tal for Resten angaar, da har jeg aldrig bestridt deres Rigtighed, men maa blot bestride, at jeg nogenstunde har talt om det Samme, som det ærede Medlem har omtalt, og ganske simpelt af den Grund, at det ikke har nogen Interesse for Bedømmelsen af det Spørgsmaal, her foreligger, nemlig, hvorvidt de ordinære Bevillinger ere stemmende med de tidligere eller ikke, hvorvidt Folkethinget staar paa gammel Praxis, eller om det er inde paa noget Nyt. Det, haaber jeg, er saa tydeligt som Noget, at ligesom Folkethinget med Hensyn til den midlertidige Bevillingslov stod paa gammel Praxis imod nye Forordninger, saaledes staar det ogsaa paa Finantsloven paa den her af Alle i de senere Mar anerkjendte Praxis at modsætte sig de store nye Forordninger. Hvad § 27 angaar, da har jeg anført, at dens stærkt varierende Karakter gjorde det nødvendigt at lade den ude af Betragtning. Men jeg skal holde hele den Række af Grunde ude af Betragtning, først og fremmest fordi det ikke spiller nogen Rolle med Hensyn til Spørgsmaalet om at blive enige om Finantsloven. Det Spørgsmaal, der ligger os imellem, nemlig Spørgsmaalet om Budgettet, maa efter min Mening bedømmes fra et helt andet Synspunkt end fra en saadan finantsiel Opgjørelse som den, det ærede Medlem kom med. Jeg vil blot til Slutning sige til, at naar det ærede Medlem udtalte, at det neppe vil lykkes at komme til Forstaaelse, sluttede han ikke rigtig. Jeg har aldrig udtalt et eneste Ord om, at man ikke skulde kunne blive enig om den Ting, tværtimod, ligesom jeg ved 3die Behandling hævdede, at vi ere villige til Forhandling, saaledes hævder jeg det ogsaa nu, at Folkethinget er villigt til en rolig, saglig, finantsiel Behandling af Budgettet med det andet Thing, og det er selvfølgelig endnu vort Haab, at det fører til en Forstaaelse. Der er intet Ultimatum stillet fra vor Side i nogen som helst Henseende.

Scharling: Naar jeg sagde, at vi ikke kunde blive enige, refererede det sig aldeles ikke til Fællesudvalget og de Forhandlinger, som der skulde finde Sted, men kun til Spørgsmaalet om den foreliggende Finantslovs Forhold til foregaaende Finantslove, det var derom, jeg sagde, at jeg neppe troede, at den ærede Ordfører og jeg kunde blive enige. Jeg har fuldt saa levende som den ærede Ordfører ønsket om, at det maa lykkes at komme til Forstaaelse i Mar. Jeg skal kun bemærke, at jeg aldeles ikke har opgivet min første Opgjørelsesmaade, fordi jeg følger den ærede Ordfører ud paa det specielle Omraade, hvortil han tog sin Tilflugt. Jeg fastholder min første Opgjørelse; men naar den ærede Ordfører særlig vil gøre gjældende, at der paa det ordinære Udgiftsbudget er bevilget Mere, saa forekommer det mig besynderligt nu at drage § 26, som omhandler overordentlige Udgifter, ind i det ordinære Budget. Dernæst skal jeg bemærke, at det selvfølgelig ikke er tilstrækkeligt, at man tilveiebringer en ligesaa stor Bevilling som det foregaaende Mar ved at bevilge Mere paa en Paragraf og saa slaar ned paa en anden. Dersom man f. Ex. vilde bevilge Justitsministeren en Million mere og saa tage den fra Indenrigsministerens Budget, saa vilde det vistnok blive en aldeles tidsvarende Finantslov.

Ordføreren (Holstein): Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg ikke har „taget min Tilflugt“ til nogen som helst anden Beregning end den, jeg fra Først af hvert Mar har gjort gjældende paa Finantsloven, det Udtryk er uberettiget, og den Tanke har ingen Steder hjemme. Jeg har ved 3die Behandling gjort Beregningen op paa det samme Grundlag som i alle tidligere Mar, og skulle vi have Sammenligninger, maa jeg bruge den samme Beregning det ene Mar som det andet. Det ærede Medlem har pludselig fundet paa en ny Beregning i Dag, og da den ikke slog til, fandt han igjen en tredje Beregningsbasis, nemlig at tage tre enkelte Paragrafer og anstille Sammenligninger mellem dem og de samme tidligere. Alt det betyder Ingenting. Skulle vi naae en virkelig Forstaaelse, er det nødvendigt at holde sig til de Beregninger, der aarlig ere gjorte op paa §§ 1—26, jeg tager ogsaa Indtægtsparagraferne med, idet der selvfølgelig deri kan ligge en Indtægtsnedgang, som kan svare til en virkelig Udgift. Det er der aldeles sikkert, at vi i Mar bevilge Mere, end vi tidligere have gjort. Saa siger det ærede Medlem, at det ikke er nok, hvis vi bevilge det Samme, men det gjøre vi jo heller ikke.